

Arrest

nr. 105 888 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 juni 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van Maxwell OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2013 dient verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in het bezit was van een door de Italiaanse instanties verstrekte verblijfstitel, waarvan de geldigheidsduur minder dan twee jaar geleden verstreek. Op grond van deze verklaringen richt de Belgische staat een overname verzoek tot de Italiaanse autoriteiten. De Italiaanse autoriteiten hebben niet geantwoord op het overnameverzoek waardoor dit overeenkomstig artikel 18 §7 van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II Verordening), gelijk staat met een aanvaarding van het overnameverzoek. Dit werd aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld in een *tacit agreement* van 19 maart 2013.

Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing.

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij elf dagen heeft gewacht alvorens een vordering in te leiden en daarvoor geen enkele rechtvaardiging voor haar getalm heeft verstrekt in haar verzoekschrift. *In casu* had verzoekende partij diligenter kunnen optreden door onderhavige vordering sneller in te dienen. Echter, verzoekende partij beroept zich op onder meer artikel 3 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grieven die verzoekende partij in het kader van het EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat verzoekende partij zou nagelaten hebben diligenter te handelen, daar waar verzoekende partij nog niet gerepatrieerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. *In casu* voert verzoekende partij in het eerste middel de schending aan van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening en betoogt dat Italië niet bevoegd is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Zij stelt dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, geen visum had voor Italië en er geen vingerafdrukken zijn afgenomen in Italië. Ter terechtzitting, na inzage van de stukken van het administratief dossier voegt verzoekende partij toe dat Italië de terugname bovendien heeft geweigerd en dat er geen enkel objectief gegeven bestaat om de Italiaanse autoriteiten aan te duiden voor de behandeling van haar asielaanvraag.

3.3.2.2 Uit de bestreden beslissing blijkt dat op grond van de verklaringen van verzoekende partij werd besloten om een verzoek tot overname te richten tot de Italiaanse autoriteiten. Met toepassing van artikel 10 (1) van de Dublin-II-Verordening is op 16 januari 2013 om te overname van verzoekende partij verzocht. Artikel 18(1) van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op een verzoek tot overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) van de Dublin-II-Verordening gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag en werden ze verplicht verzoekende partij over te nemen. Op 19 maart 2013 is de verantwoordelijkheid bevestigd met een *tacit agreement*. Het feit dat de Italiaanse autoriteiten op 21 maart 2013 hun verantwoordelijkheid betwisten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Italië op grond van artikel 18(7) van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij aangezien de verantwoordelijkheid reeds was vastgesteld op 19 maart 2013. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België) niet meer over een discretionaire bevoegdheid eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald volgens de bepalingen van de Dublin-II-Verordening. Bovendien, in antwoord op het schrijven van de Italiaanse autoriteiten, vermeldt de Belgische overheid op 26 maart 2013 dat de vraag tot overname van verzoekende partij kon worden verantwoord om volgende redenen: verzoekende partij verklaarde in het bezit te zijn van een verblijfsmachtiging in Italië op 5 maart 2010, geldig voor twee jaar; zij verklaarde te zijn teruggekeerd naar Syrië op 23 maart 2012 en vervolgens te zijn teruggekeerd naar Italië op 11 november 2012, hetgeen wordt bevestigd door een stempel in haar paspoort. Zij verklaarde dat de Italiaanse autoriteiten vervolgens weigerden de verblijfsmachtiging te verlengen waardoor zij in november 2012 is vertrokken naar Frankrijk. Na een kort verblijf in Frankrijk is zij doorgereisd naar België.

Waar verzoekende partij thans betoogt dat er geen objectieve redenen zijn om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag te leggen bij de Italiaanse autoriteiten, kan zij aldus niet worden gevolgd, nu haar paspoort een stempel bevat waaruit blijkt dat zij op 11 november 2012 Italië is binnengekomen.

Een schending van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.3 In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de Opvangrichtlijn van 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG en van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel naar Italië. Zij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de situatie in Italië een selectieve lezing blijkt van de rapporten waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent dat de werkelijke situatie niet wordt weergegeven en haalt citaten aan uit de rapporten. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat er ernstige problemen zijn in Italië met betrekking tot opvangcapaciteit. Tevens wordt gewezen op de enorme problemen door de overvloed van asielzoekers die naar Italië worden gestuurd. Verzoekende partij meent dat hierop geen

antwoord wordt gegeven. De vage belofte in de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten op voorhand verwittigd zullen worden en zodoende zullen zorgen voor aangepaste opvang kan bovendien niet worden hardgemaakt. Verzoekende partij verwijst naar het stuk 2 gevoegd aan het verzoekschrift en de besproken rapporten waaruit blijkt dat zij in Italië onmenselijk en vernederend behandeld zal worden aangezien haar asielaanvraag niet behandeld zal worden en er geen huisvesting is zodat zij op straat zal belanden. Volgens verzoekende partij beantwoordt de situatie in Italië niet aan de minimumnormen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG waardoor zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in Italië.

Vooreerst merkt de Raad op dat de in zeer algemene bewoordingen aangevoerde schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG, zonder dat echter specifieke bepalingen uit deze richtlijnen worden geïnterpreteerd, op het eerste gezicht niet ontvankelijk is, nu de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij zich op de rechtstreekse werking van deze richtlijnen kan beroepen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit het door de verzoekende partij geciteerde arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden*

overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen”* en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk heeft ondervonden. Wel integendeel, verzoekende partij was in het bezit van een verblijfsmachtiging, geldig voor twee jaar. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij besloot haar asiel aan te vragen in België omdat *“er geen werk meer is”* in Italië en omdat de Italiaanse instanties weigerden haar verblijfstitel te verlengen. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij evenwel op kennelijk redelijke wijze dat *“het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.”* In de Dublin-II-Verordening worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verwerende partij kan ook worden bijgetreden waar zij motiveert dat op grond van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen van het dossier er geen reden is om aan te nemen dat de beslissing van de Italiaanse instanties om de verblijfstitel van de betrokkene vanwege een te lange afwezigheid niet te verlengen niet werd genomen conform de wetgeving ter zake. Verzoekende partij verbleef immers van 23 maart 2012 tot 11 november 2012 in Syrië en dit wordt door haar nergens betwist. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het argument van verzoekende nog toegevoegd dat het feit dat er geen of minder werk is in Italië een overweging is van sociaal-economische aard, die geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of behandeling van asielzoekers. Het oordeel van verwerende partij dat dit argument niet kan worden beschouwd als een element dat wijst op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM is aldus niet kennelijk onredelijk. Waar verzoekende partij thans meent dat haar leven in Syrië in gevaar is, werd verzoekende partij niet weerhouden in Italië bij de bevoegde instanties bescherming te verzoeken door middel van een asielaanvraag of verzoek voor subsidiaire bescherming.

In casu wordt dan ook *prima facie* vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aantoont.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in strijd met de Europese richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II verordening worden overgedragen

aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten geholpen worden om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten, en dat in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië in het recente verleden het voorwerp was van een uitzonderlijk immense toestroom van immigranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Hieruit blijkt dat de verweerder daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de verweerder niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De verzoekende partij citeert *in casu* uit dezelfde rapporten van NOAS en OSAR en stelt dat de verweerder een selectieve lezing van deze rapporten heeft gemaakt. Zij is van mening dat uit deze rapporten, alsook uit de andere hoger genoemde algemene informatie wel degelijk blijkt dat er in Italië sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling voor asielzoekers die worden teruggestuurd en dat de levensomstandigheden er voor asielzoekers niet aan de minimumnormen zoals voorzien in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG voldoen.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat het opvangsysteem en de dienstverlening in Italië fundamenteel tekortschiet en zij bij de overdracht naar dit land aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar en citerend uit voormelde rapporten, en een krantenartikel, hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verweerder steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoeker naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen zij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu*, zijn er echter geen indicaties voorhanden dat de verzoeker zich in dat geval bevindt. In de Fiumicino luchthaven krijgen Dublin-terugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze

meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij in zeer algemene bewoordingen stelt dat Italië haar asielaanvraag niet zal behandelen en dat zij er op de straat zou belanden daar er geen huisvesting is. Uit het NOAS rapport blijkt dat er weliswaar problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, doch dit is *in casu* niet het geval nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich bij haar aankomst op de luchthaven Fiumicino of elders kan richten.

De Raad kan dan ook de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar de verweerder stelt: *We wijzen erop dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wetgeving voorziene steun en opvang kunnen verkrijgen.*

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De algemene documentatie waarnaar de verzoekende partij verwijst (artikel van The Guardian) om aan te tonen dat haar overdracht naar Italië mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, is te algemeen van aard. In de mate zij aldus van mening is dat haar asielaanvraag niet zal worden behandeld in Italië, dat er geen huisvesting is voor asielzoekers, dat er een reëel risico is dat zij er op straat zou belanden en dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië niet voldoen aan de minimumnormen zoals vastgelegd in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG, dient te worden opgemerkt dat de informatie waar zij naar verwijst niet van aard is om de gezaghebbende informatie die de verweerder in de bestreden beslissing heeft gehanteerd en die aan het administratief is toegevoegd (rapporten NOAS en OSAR) *in concreto* te weerleggen. Het artikel van Swissinfo dat ook nog bij het verzoekschrift werd gevoegd doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel, het stelt dat Italië wel degelijk voldoet aan de internationale standaard wat betreft asiel en dat de omstandigheden aldaar niet van die aard zijn dat mensen niet mogen worden teruggestuurd, maar maakt reserves voor wat betreft het terugsturen van kwetsbare groepen zoals families met kinderen en alleenstaande vrouwen enerzijds, en mensen die reeds een vorm van bescherming hebben gekregen anderzijds. De verzoekende partij kan niet worden beschouwd als behorend tot één van deze groepen en toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat de groep waartoe zij behoort, met name de asielzoekers die naar Italië worden overgebracht, op systematische wijze wordt blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De in zeer algemene bewoordingen aangevoerde schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG, zonder dat echter specifieke bepalingen uit deze richtlijnen worden geïllustreerd, is op het eerste gezicht niet ontvankelijk nu de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij zich op de rechtstreekse werking van deze richtlijnen kan beroepen.

Concluderend wordt vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* niet aantoont dat zij persoonlijk in Italië het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en dat zij evenmin aantoont dat de algemene situatie in Italië, in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat zij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten en artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Italië strijdig zou zijn met die bepalingen.

Prima facie wordt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag en dat zij ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het recht verliest om in België beschermd te worden. De verzoekende partij merkt tevens op dat zij *blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling in Italië* zodat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bovendien, meent verzoekende partij, dat aangezien Italië niet bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag, loopt zij het risico naar Syrië te worden gerepatriëerd.

Waar de verzoekende partij meent dat zij het recht verliest om in België beschermd te worden, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont in welke mate dit voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Vooreerst wordt opgemerkt dat, blijkens de bespreking onder het eerste middel, de Italiaanse autoriteiten weldegelijk bevoegd zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. Aangezien Italië lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen is verbonden als België, zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België, dient te worden opgemerkt dat het verlies aan bescherming door de Belgische autoriteiten geen ernstig nadeel uitmaakt nu de Italiaanse autoriteiten de asielaanvraag kunnen behandelen en de verzoekende partij aldus bescherming kan genieten in Italië en zij aldaar haar rechten dient uit te putten.

Verzoekende partij maakt met de loutere vermelding dat zij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling in Italië en zal worden gerepatriëerd naar Syrië niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent. Immers moeten in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk worden vervuld. Verzoekende partij laat na aan te tonen waaruit haar nadeel bestaat.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig overtuigend argument wordt aangetoond. De uiteenzettingen van verzoekende partij, die in essentie neerkomen op een beknopte samenvatting van de aangevoerde middelen, volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is *in casu* niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,